

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **I. J.**, zastoupené JUDr. Jiřím Staňkem, advokátem se sídlem Žerotínovo nám. 8, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2010, čj. KUOK 37486/2010, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 9. 2010, čj. 58 A 31/2010 – 22,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 9. 2010, čj. 58 A 31/2010 - 22, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2010, čj. KUOK 37486/2010, žalovaný zamítl pro opožděnost odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 21. 12. 2009, čj. SmOl/AŘMV/2/2572/2009/Hýbl, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 10. 9. 2010, čj. 58 A 31/2010 - 22, zamítl.

3. Krajský soud přisvědčil správním orgánům v postupu, kterým od 1. 9. 2009 zasílaly písemnosti určené žalobkyni na adresu jejího trvalého pobytu, namísto adresy původně sdělené žalobkyní jako adresa pro doručování – H. 44. Žalobkyně totiž ve svém podání ze dne 31. 8. 2009 uvedla adresu T. 115, tj. adresu trvalého pobytu, čímž ji podle krajského soudu učinila adresou pro doručování. Rozhodnutí správního orgánu, které žalobkyně

napadla odvoláním, jí proto mohlo být v rozhodné době doručováno na adresu trvalého pobytu, a to i za použití fikce doručení.

4. Ke dni doručení správního rozhodnutí vydaného v prvním stupni krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2009, čj. 1 As 86/2009 - 47 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl, že se pravidla počítání času podle § 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nepoužijí pro určení dne doručení. Pokud byla písemnost s předmětným rozhodnutím připravena k vyzvednutí dne 23. 12. 2009, došlo k jejímu doručení desátým dnem ode dne připravení zásilky k převzetí, tj. dne 2. 1. 2010, a to bez ohledu na skutečnost, že tímto dnem byla sobota.

5. V návaznosti na svůj závěr o dni doručení, resp. o počátku běhu lhůty, krajský soud dovodil, že posledním dnem lhůty pro podání odvolání bylo, již za použití § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, pondělí 18. 1. 2010. Pokud žalobkyně podala odvolání k poštovní přepravě dne 19. 1. 2010, žalovaný je podle krajského soudu správně zamítl jako opožděné.

6. Krajský soud se nezabýval zbývajícími žalobními body s tím, že nemají nic společného s předmětem napadeného rozhodnutí – opožděností odvolání.

III.

7. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, a z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. pro nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

8. Stěžovatelka namítla, že pravidla pro počítání času upravená § 40 odst. 1 správního řádu se použijí i pro určení dne doručení písemnosti náhradním způsobem. Pokud fikce doručení nastává ze zákona desátým dnem poté, kdy písemnost byla připravena k vyzvednutí, a poslední den této lhůty je dnem pracovního volna, dochází k náhradnímu doručení až následující pracovní den, tj. v posuzované věci dne 4. 1. 2010. Odvolání stěžovatelky proto bylo včasné, a rozhodnutí žalovaného o jeho zamítnutí pro opožděnost bylo nezákonné. V této souvislosti stěžovatelka zpochybnila odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 86/2009 - 47 s tím, že se vztahuje pouze na doručování vyvěšením na úřední desce. Na její věc měl naopak dopadat názor vyslovený Nejvyšším správním soudem např. v rozsudku ze dne 27. 5. 2010, čj. 9 As 55/2009 - 45.

9. Dále stěžovatelka nesouhlasila se závěrem krajského soudu o doručování písemností na adresu jejího trvalého pobytu. Uvedla, že údaj o trvalém pobytu je jedním z identifikačních znaků osoby a správní řád tento údaj stanoví jako obligatorní náležitost každého podání. Stěžovatelka pouze opomněla v podání ze dne 31. 8. 2009 uvést i adresu pro doručování. Ta však byla zaznamenána ve správním spisu. Stěžovatelka proto nepochybovala o tom, že správní orgány budou doručovat písemnosti na adresu pro doručování. Pouze ve vztahu k této adrese také mohla podle stěžovatelky nastat fikce doručení.

10. Konečně stěžovatelka vytkla napadenému rozsudku nepřezkoumatelnost. Krajský soud se totiž nezabýval žalobní námitkou, podle níž předvolání k jednání správního orgánu prvního stupně na den 16. 12. 2009 nepřevzala ona, ale její matka.

IV.

11. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

12. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

13. Kasační stížnost je důvodná.

14. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval závěry krajského soudu ve vztahu k doručování předmětné písemnosti v rozhodné době na adresu trvalého pobytu stěžovatelky. Zcela se přitom ztotožnil se skutkovými zjištěními i právním posouzením krajského soudu, na jehož odůvodnění pro stručnost odkazuje. Stěžovatelka od počátku správního řízení uváděla na každém podání údaj „bytem H. 44“, ale v podání ze dne 31. 8. 2009 je již uvedena adresa jejího trvalého pobytu. Správní orgány nepochybily, pokud i v návaznosti na věrohodné a ověřené sdělení pošty a poštovní doručovatelky o odstěhování stěžovatelky dovodily, že nadále bude třeba zasílat písemnosti na adresu jejího trvalého pobytu. Tento postup byl podpořen i dalším podáním stěžovatelky, ve kterém uvedla pouze adresu trvalého pobytu. Stěžovatelka pak neuvedla jinou adresu pro doručování ani v odvolání ze dne 19. 1. 2010. Veškeré námitky stěžovatelky, týkající se odpovídající části argumentace krajského soudu, Nejvyšší správní soud hodnotil jako ryze účelové.

15. Dále stěžovatelka nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že se pravidla pro počítání času upravená § 40 odst. 1 správního řádu nepoužijí v případě určení dne náhradního doručení písemnosti. Nejvyšší správní soud se k této otázce vyjádřil např. v rozsudku ze dne 29. 8. 2008, čj. 4 Ads 83/2008 - 39, podle nějž jsou pravidla pro počítání času, formulovaná v § 40 správního řádu, zcela použitelná i na běh a počítání lhůty podle § 24 odst. 1 téhož zákona. Zdejší soud na zmíněný rozsudek pro stručnost plně odkazuje.

16. Historicky lze odkázat na obdobnou argumentaci Vrchního soudu v Praze, byť na půdorysu již zrušeného správního řádu z roku 1967 a doručování nikoliv do vlastních rukou adresáta, v rámci rozhodnutí ze dne 29. 6. 1999, sp. zn. 5 A 68/1997 (Soudní judikatura ve věcech správních 1/2000). Podobně uzavřel ve vztahu ke správnímu řádu z roku 1967 i Ústavní soud v nálezu ze dne 21. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 157/03 (http://nalus.usoud.cz). Ústavní soud vyšel z obdobného závěru i ve vztahu k doručování písemností podle občanského soudního řádu (nález ze dne 3. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 1452/2008). Nejvyšší správní soud judikoval podobně ve vztahu k soudnímu řádu správnímu v rozsudku ze dne 30. 1. 2009, čj. 4 Azs 94/2008 - 61.

17. Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 86/2009 - 47, na který se odvolal krajský soud, a který vyšel z rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2007, čj.

1 As 40/2006 - 74, řešil procesně odlišnou situaci, totiž doručování veřejnou vyhláškou. Z jeho odůvodnění, na něž zdejší soud pro stručnost opět odkazuje, lze dovodit, že k procesní aktivitě účastníka, na kterou se vztahuje § 27 odst. 2 správního řádu z roku 1967, dochází i v případě vyzvednutí uložené písemnosti - na rozdíl od doručení veřejnou vyhláškou. Pokud Krajský soud v Ostravě dospěl k závěru, že pravidla pro počítání času se nepoužijí na stanovení posledního dne lhůty pro vyzvednutí písemnosti, a to bez ohledu na konkrétní způsob doručení, pochybil.

18. Nejvyšší správní soud tedy v souladu se svou předchozí judikaturou dopadající na předmětnou právní otázku uzavřel, že pravidla počítání času upravená § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu se užijí i při náhradním doručení písemnosti. Pokud byla v posuzované věci zásilka, obsahující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, uložena na poště a připravena k vyzvednutí dne 23. 12. 2009, posledním dnem desetidenní lhůty nebyla sobota 2. 1. 2010, ale nejbližší následující pracovní den, tedy pondělí 4. 1. 2010. Lhůta k podání odvolání pak začala běžet dne 5. 1. 2010 a skončila dne 19. 1. 2010. Pokud stěžovatelka podala své odvolání k poštovní přepravě poslední den zákonem stanovené odvolací lhůty, tedy dne 19. 1. 2010, bylo odvolání podáno včas. Krajský soud pochybil, pokud rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost shledal zákonným.

19. Již nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nebyla důvodná. Krajský soud uvedl, že se ostatními žalobními body nezabýval, neboť nemají nic společného s předmětem napadeného rozhodnutí. Tím dal stěžovatelce najevo, že žalobní námitky ohledně doručení předvolání k jednání považuje za bezpředmětné při přezkumu zákonnosti rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost. Přes stručnost závěru krajského soudu je zcela zřejmé, proč a jak krajský soud odpovídající žalobní námitku hodnotil. Tento závěr krajského soudu byl navíc zcela správný, protože vzhledem k posuzované zákonnosti rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nemohla naznačená právní otázka ovlivnit rozhodnutí správního soudu.

20. Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu nezákonným pro nesprávné posouzení právní otázky, proto jej podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu